

ΔΗΜΟΣ ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ ΜΠΡΟΦΟΡΓΙΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

Ο Χάρος εβδομάδης τρέχει νά φτιάχη περιβόλι. Το σαναψε, το καλλιέργησε νάν τό δεντροφυτεψη. Φιτεύει νιές γιά λεμονιές, τούς γιούς γιά κυπαρισσια, φύνεψε τα μικρά παιδιά τριαντάφυλλα τρογύλου, έβαλε και τούς γέροντας φάράχη στό περιβόλι!..

ΤΗΣ ΑΡΝΑΣ ΤΑ ΛΑΓΚΑΔΙΑ

Έπνυα πουλί μου, νά μού πής πότε σκοπεύεις νάνθης, νά φτιάσω τιμόνα νά γεντηῦς, και δείνω νά δεινής ήρις νά στρώσω τό κρεβάτι σου νό πέσης νά πλαγιάσης... Αγρικα το, μανούλα μου, τό τί σου παραγγέλνο, άν φτιάσης γιόμα γένοντα το, και δείπνω δεινήσε το, κι' άν στρώσης τό κρεβάτι μου, πέσε γιλκά κομήσου. Τί έμεναν με πήραν στής Άρνας τά λαγκάδια, πού άρνεταις ή μάγνη τό παιδι και τό παιδί τή μάννα, άρνιονται και τ' αντρόγυνα τά πολυαγαπημένα...

Ο ΚΑΤΩ ΚΟΣΜΟΣ

Ήθελα νά περπάτουνα μιά μέρα με τό Χάρο και νάναι η σιράτα μας μαρκά κι' δρόμος μας άλ.' ργα, νά κάθιμαν νά τόν ρωτώ και νά τόν εξετάζω, νά ίδω μην περνούν οι άρρωστοι και άν γένενται οι λαβωμένοι, κι' διν μεγαλώνουν τα μικρά τά καλοχαίδεμένα...

Ο ΧΑΡΟΣ

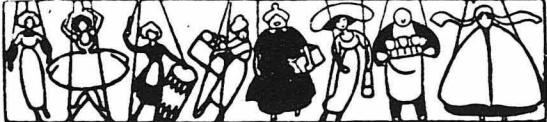
Ο Χάρος εδρούλας πο μιά μιά ψηλή ρωσύλα μα είχε τούς άρχοντες μπροστά και τους φωτούς ξοπίσιο, κι' είγ' άπ' δέσμωματικούς βγαλμένα τά γαλόνια, είχε και τά μικρά παιδιά στη σκάλα τ' αλογού του. Στέκουν και τον παρακαλούν, τά χέρια σταυρωμένα : Χάρε, γιά γύρες από χωριό, γύρες από καφενέδες, νά κάτουνες οι δεσμωμένοι, νά πιοντούν τό ναργιλέ τους, νά κάτουνες κι' οι μαυρόφτωχοι, νά πέσουν νά πλαγάσουν. Κείνους τόυς άποκριτές τέτοιο λόγο τούς λέβει : Έγω δε γέρνω από χωριό, μήδε από καφενέδες, τί βλέπων μάννες τά παιδιά κι' έρχονται και τά παίρνουν κι' οι δελφές τούς άδελφους ήδα μού τόν έγνωσύν, κι' οι χήρες οι μαυρόχρονες τούς δάντρες τους θά θέλοντι!..

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Άδικο πολὺ και κρίμα τέτοιος νιός νά πάπι με στο μηνή. Τέτοιος νιός και δροσοφόρος, τέτοιος πρόσωπος δικηγόρος. Πλώς νά κατεβή στόν "Άδη δίχως φως, δίχως λυχνάρι ; Τογέ κλαίει τα σεντόνια ποιτανά πάροπα σάν τα χίονια. Τογέ κλαίει τά κρεβάτια, ποιταν πούπουλα γιορτά. Τογέ κλαίει μαξιλάρα, μ' δηλη την κακή τρομάρα, τόν μοιρολογούν ή σκάλες, τόν άκαρτερον ή σάλες, πότε νάρθη νά γυρίση, πάντα γάντια καλοκαίρι.

Χρειάζεται δοσιά κι' άρει..

(Άπο τήν συλλογή τού κ. Κ. Πασαγιάννη)

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Ή διαδήκη ένέρξ.. καλούν διαβήσου. Κηδεία μέτραγονδιά και κρασοκατάνυξιν!.. Ή θεατρόφιλος μίς. Τό ένδιαφέρον της για τούς ήθωσιούς. Συμπάντια αντί κρωματισμένου νερού. Μιά ψυχοβιτατική διάδηκη. Φάκελλοι επί φακέλλων. Τό φινάλε κ.λ.π κ.λ.π.

Στό Σταλόν-σύρ-Μάργη της Γαλλίας, τονδεκέμβριο τού 1838 πέθανε καποιος άγροφυλας δύ ποτοίσ στήν διαθήκη του έγραψε «Έγώ δε Κ..., άγροφύλας της κοινότης, κληροδότης στόν καθέναν άπο έκεινος πον θά παρακολουθήσουν τήν κηδείαν μου, δη μεν είνε άσθεας άπο μια λίτρα κρασί, άν δε είνε γυναίκα δημοτική λίτρα καθώς και στόν θά σηκώνουν την κάστα μου δη τραγούδισης θά τραγουδήσῃ τήν πρότη της Μασσαλιώτιδος, και οι άλλοι θά άκουν παναράσουν δη τραγούδι του. 2) Κανενάς άπ' τούς παρισταμένους δέν θά γονατίσῃ μπροστά στό φέρετρο μου. 3) Όταν φθάνει η κηδεία μου στό νεκροταφείο δύοι οι παριστάμενοι τό πιον άπο ένα ποτήρι κρασί. 4) Προτόν φύγων άπ' τό νεκροταφείο μετά τήν παρθή μου θά τραγουδήσουν τίς ήπολιτες σιρφούρες της Μασσαλιώτιδος. Καί 5) στό πιον θά πιον άπο ένα ποτήρι κρασί άκυρη και θά πον : «Ό αγροφύλακας δέν φοβήσαν τό Φάνταστα, γιατί ήταν καλός άνθερωπος και καθόλικος περήφανος.»

Κάτοι άπο την διαθήκη αυτήν ο μακαρίτης είχε γράψει τόν άκολουθο κωδικελλο :

«Τά δάκρυα δέν άπαγορεύονται ούτε κάν τα κροκοδείλια.»

Και τήν πονγαρά τού δη παρέενος έκεινος άγροφύλας τήν συνάδευσης άντι άλλου τίτλου μου τό άκολουθο έπινθετο : «Τίδιρρευθμός άλλα καλός διάβολος»!... ***

Τό Δεκέμβριο τού 1889 πέθανε στό Λονδίνο σέ ήλικια διά έτῶν καποια μίς Άρμη Γκρόλετον, κόρη τού δάλοτε ιδιαιτέρου λατρού τού πρόγκηπος της Ουαλλίας, ή οποία ήταν μανιώδης λάτρις τού θεάτρου. Στήν διαθήκη της ή μίς Γκράλιτστον, ζωγρέε νά κατατεθή σέ μια τράπεζη τό πονού τών 8.000 λιρών στερλίνων άπο τήν περιουσία της. Οι τόκοι δέ τού ποσού αύτούν άντιθετας γιά νά άγορασταια σαμπάνια τής καλυτέρας ποιότητος, τήν δόρυσα πού είνε υποχρεωμένοι από τά έργα, νά πίνουν έπιάνω στήν σκηνή άντι σαμπάνιας νερό χωματισμένο!... ***

Στής άρχες τού 1884 πέθανε στήν Βαρσοβία τής Πολωνίας καποιος πλούσιος πολύ ίδιόρρυθμος. Στήν συμβολαιογράφο τού δη μακαρίτης είχε καταθέσει την διαθήκη του κλεισμένη σ' έναν φάκελλο, στόν οποίον έγραψε : «Η παρούσα νά άνοιχθῇ στής 10 Μαρτίου 1885», δηλαδή ένα χρονο μετά τό θάνατο του.

Στής 10 Μαρτίου τού 1885 οι κληρονόμοι του συγκεντρώθηκαν στό γραφείο του συμβολαιογράφου γιά τό άνοιγμα τής διαθήκης. Μέτρεγαλη έπισυπτόρτη σό συμβολαιογράφος έβγαλε τόν δυγκώδη φάκελλο τής διαθήκης και τόν άνοιξης. Άλλα μέσα σ' αύτον ήταν ένας δύντερος φάκελλος και σφραγισμένος έπιάνω στόν οποίον ήταν γραμμένη η φράσης : «Η παρούσα νά άνοιχθῇ στής 14 Απριλίου 1886». ***

Φουρκισμένους και άδημονούντες οι κληρονόμοι έφυγαν γιά νά άπανελλονταν στής 14 Απριλίου του έποιμένου έτους.

«Οταν δώμα τήν φωνήν ήμέρα άνοιχθη και δη δευτέρος φάκελλος, μέσα σ' αύτον ήταν ένας τόρτος, μέτρη έπιγραφή : «Η παρούσα νά άνοιχθῇ στής 20 Απριλίου 1887.»

Οι κληρονόμοι έναντιγράφησαν περισσότερο φουρκισμένοι. Μά ούτε τό έπιμένοντας έπρόκειτο νά έκανονται ή ιεράπειρα τους. Ο μακαρίτης έννοιστες νά τους τυγχανήσης άκετα χρόνια.

Μέσα στόν τότε φάκελλο ήταν άπλονστατα ένας τέταρτος και μέτρη έπιγραφή : «Πά άνοιχθῇ στής 25 Απριλίου 1888.» και μέσα σ' έκεινον πέμπτος γιά νά άνοιχθῃ στό 1889 και πέμπτος μέσα σ' άλλος γιά τό 1890. Τέλος άπλογε και δη τελευταίος φάκελλος γιά νά άνοιχθῃ στής 20 Απριλίου 1891. Τό έτος αύτον ή διαθήκη του πού θά έλχαν τήν καλή τύχη νά ζωντάνει.

Άλλα και πάλι νέα άπογοήτευσις άνεμενει τούς κληρονόμους. Ο μακαρίτης άφινε 200.000 ρούμια, μέτρη την έπιστημη τράπεζα του κράτους και νά μεινούν έκει κατατεθειμένα δηπι 20 χρόνια. Και μόνο στό 1911 νά άναληφθη στό ποσού μετά τούς τούς κράτους άπο τήν τράπεζα και διαγενηθή στους κληρονόμους του πού θά έλχαν τήν καλή τύχη νά ζωντάνει.

Πρέπει νά σημειωθή διτί ή διαθήκη έξετελέσθη μέχρις κερδίσας παρα τά παραπόνα, τίς διαμαρτυρίες, τίς κατάρες και τ' ανάθεμα-

τόπο την συλλογή τού κ. Κ. Πασαγιάννη)

άνθρωπον, πού παίζει δύι αύτά στά δάχτυλα.

— Ελα δέδω πάσι.

— Διατάξτε!..

Και δι Γιωργακούλας, δίδοντας τού τό παγωτό!

— Πάρτο, σε παρακαλῶ, και ζέστανέ μου του κομμάτι!...

Σταρ. Σταρ.